

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939–2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français”, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana”. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintr-un volum al sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2001, 2004, 2009, 2011, 2013), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2014), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2014), *Bărbații sun niște porci* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2014), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altin-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupânitei* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008, 2014), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

Rodica
Ojog – Brașoveanu

RĂZBUNAREA SLUȚILOR

Ediția a V-a

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA
Răzbunarea slușilor / Rodica Ojog-Brașoveanu. -
Ed. a 5-a. - București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0317-2

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
RĂZBUNAREA SLUȘILOR

© Nemira, 2001, 2006, 2009, 2014, 2018

Lector: Daniela ALEXANDRESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0317-2

Când Patrick – în acte Petru Sârbu – intrase în viața doamnei Clotilda Martinescu, avea deja experiența, mentalitatea, statura fizică și morală, pe scurt, statutul de gigolo perfect al deceniului 90: înalt, athletic, impecabil în orice moment al zilei și cu o figură bărbătească pe care numai un observator extrem de ager ar fi detectat primele semne, sensibile încă, ale unei dulcegării murdare ce-și pune inevitabil amprenta pe chipul profesioniștilor, în totul, frumos de rupea inimi, simpatic și veșnic binedispus. Avea douăzeci și cinci de ani, iar Clotilda împlinise șaiszeci în aceeași vară.

Trebuie insistat asupra anotimpului în care se cunoscuseră, căci în momentul în care femeia se simți obligată să ia o hotărâre majoră privind viitorul lor comun faptul că se cunoscuseră în anotimpul cald avusese o importanță demnă de luat în seamă. Sezonul estival îndeobște nu avantajează frumusețile mature, chiar trecute. Căldura cere multă piele goală, interzice machiajul excesiv – adio fond de ten și alte trucuri –, nimicește coafurile sofisticate, exclude căciula, adică peruca.

Toamna avansată și iarna, oh! E cu totul altceva! Ce nu poate ascunde un compleu, la care asortezi un fișiu, câte nu camuflează gulerul înfioiat al opulentei haine de blană! Machiajul rezistă la ger, chiar dacă dedesubt ești vânăta; brațele se dezgolesc cel mult de la coate în jos, iar bijuteriile grele, fastuoase, prohibite vara, au un alt efect iarna.

„O“, își zicea Clotilda studiindu-se cu o privire necruțătoare în oglinda și mai necruțătoare a budoarului, luminată de cinci becuri a două sute de wați, „dacă m-a plăcut așa, material brut și fără dichisuri, înseamnă că iarna m-ar putea găsi chiar drăguță.“

Martineasca nu era o femeie proastă și știa că nu face decât să gâfâie alergând după zglobia tinerețe, dar, pe de altă parte, avusese dintotdeauna capacitatea de a trăi total și intens momentul. Nu mai puțin adevărat, în luarea unei decizii fundamentale, contribuise, tot fundamental, strategia de înaltă clasă abordată de Patrick.

Se căsătoriseră de cinci ani și toată lumea era de acord că lucrurile merg de minune. Clotilda înflorea pe zi ce trece, avea suficient bun-simț ca să nu facă dresură de circ cu Patrick și să ocolească vacanțele pe litoral. De fiecare dată susținea că marea o sperie și o deprimă (de ce nu și acum treizeci de ani, se întrebau contemporanele ei, când erai cea mai dezbrăcată femeie de pe plajă?), dar, înainte de toate, nu-și permitea să lipsească de la „afacere“, chiar și numai pentru câteva săptămâni. În fapt, era patroana unui laborator de cofetărie și de la *Clopoței*, un restaurant aflat prin apropierea Vilei Mina Minovici. Era un local prosper, frecventat la prânz de turiști și membri ai Corpului Diplomatic, iar seara, de boema care locuia în zonă: actori, artiști plastici, cântăreți, tinerii cheflui ai epocii de tranzit. Cei dintâi, străinii, apreciau autentică, nefalsificată merinde,

„ca la mama acasă“ – versiunea românească, boema –, băuturile naturale, mai cu seamă galbena de Vâlcea și clientela cu nume sonore, anecdotică legată de aceasta (cel puțin două-trei perle pe seară), personalul stilat și de o politețe cuceritoare. La *Clopoței*, nu se auzise niciodată „ora închiderii, vă rugăm!“, iar Clotilda Martinescu se dovedise, încă o dată, un negustor iscusit, introducând două sisteme care, dincolo de avantajele concrete, semnifică în subteran, tradiție și stabilitate; o afacere serioasă, nu trei scânduri, câteva cuie și becuri colorate, „hai să le umflăm ăstora banii, mâine om vedea ce-o mai fi!“ Bref, la *Clopoței* se putea mânca și bea pe datorie, reiterând un procedeu antebelic. Și tot astfel, Clotilda readusese în actualitate servitul la domiciliu. Clienții, mai ales pensionarii foarte comози, achitau un abonament contra căruia dejunul le sosea acasă în sufertașe. Procedul se bucurase de un asemenea succes, încât Clotilda se gândea să mai deschidă o locanță, bucătărie exclusiv destinată meselor la domiciliu. Ezita dintr-un singur motiv ținând de judecata sănătoasă și bunul-simț care o însoțiseră fidel toată viața Afaceri multe, oricât de mănoase, egal griji multe și timp puțin. „Am bățut șaizeci de ani și din cât am strâns, pot trăi confortabil împreună cu Băiatul încă douăzeci, că nici nu-mi doresc mai mulți. Copii n-am, de nepoți să aibă grijă cine i-a făcut, de ce să trudes, visând ca robii la o zi liberă?“

În același sens o încuraja și prietena ei de-o viață, Luiza Miclea, fostă cântăreață în corul Operei. Directă (cunoștințele o calificau chiar dură) cum o știa dintotdeauna, se exprimase pe șleau:

– Trebuie să fii nebună, soro, să tragi ca animalul! Cât mai ai de trăit? La vârsta noastră, te pasc toate alea, mai puțin SIDA. Pe tine și aia că de, mai ai viață sexuală. Oricum, îi rămâne destul Băiatului, nici cât a visat. Bucură-te cât ești pe picioare și-ți mai arde de tangouri!

În realitate, Luiza îl detesta pe Patrick și era incapabilă să nu arunce „țepe“ ori de câte ori se ivea ocazia.

– Ține la mine, îl apăra Clotilda.

– Ține la banii tăi!

– Dacă nu te-aș cunoaște, aș fi convinsă că ești invidioasă.

– Iar eu sunt convinsă că ți-ai pierdut mințile! E cu peste treizeci de ani mai tânăr, cum dracu’ți închipui că te iubește?!

– Ce-mi pasă? Nu mai am anii la care să număr foile de plăcintă! Mă simt bine cu el? Mă face să mă simt iar tânără și fermecătoare? E tandru, e atent, nu-mi iese din cuvânt? Ce pretenții să mai am la șaiszeci de ani? Câte femei de vârsta mea se mai bucură de o viață sentimentală, și de ce vrei tu neapărat să-mi strici bucuria?

– Bucură-te fata mea, dar fără angajamente!

– Patrick insistă să ne căsătorim.

– Hm, cred și eu. Vezi, că până pune mâna pe tine e doar catifea și parfum de tuberoze. Mi-e să nu ajungi la aoaleu!

– Dacă acum sunt fericită, puțin îmi pasă dacă o să mă și vaiet! Am văzut eu și femei de treizeci de ani tânguindu-se.

Și uite, se căsătoriseră de cinci ani, și niciodată nu avusese cel mai mic motiv să regrete pasul făcut. O simțea însă pe Luiza stând pe coadă și așteptând în culise un deznodământ nefericit. Nu din răutate, nimeni nu-i era prieten mai devotat, ci din mărunta, omenească satisfacție de a-i da peste nas: „Ți-am zis eu?“

Era foarte adevărat și că Luiza, din pricina unui lanț de tragedii care-i marcaseră viața, nu era un interlocutor înviorător și niciun profet optimist. Când se împliniră cinci ani de la căsătorie, Clotilda închise localul mai devreme și dădu o petrecere doar pentru apropiați.

Ciocnind cupa de șampanie cu Luiza, Clotilda se interesă cu ochi strălucitori:

– Ei, ce mai spune Pithia?

Luiza era prea bine crescută pentru a avansa observații maligne într-o asemenea zi și izbuti să fie convingătoare:

– Ferice de tine, te felicit! Ai avut dreptate.

Clotilda o sărută recunoscătoare. Din toată adunarea, pe Luiza o simțea cea mai rezervată. În sufletul ei, cântărețea continua să rămână sceptică și, din nefericire, se aștepta la ceva mult mai grav decât ar fi putut fi o despărțire: la o tragedie.

Celelalte cunoștințe aveau puncte de vedere mai relaxate. Că Patrick o va părăsi la un moment dat e posibil, fiind în firea lucrurilor, dar nu și tragic. Patrick e genul de bărbat peste care femeile dau năvală și, mai devreme sau mai târziu, își va pierde capul după una dintre ele. E fatal, o știe și Clotilda care are un cap sănătos pe umeri. Cine se așteaptă la inevitabil îl suportă altfel, mai calm și mai înțelept, și „nu m-aș mira dacă apucă să le nășească și copiii. Cunosc un caz absolut similar...“

În ceea ce-l privea pe Patrick, în ciuda permanenței voioșii, a aerului deschis de băiat bun și serviabil având un cuvânt și un zâmbet fermecător pentru fiecare, trăsături ale indivizilor mulțumiți de ei înșiși și de viață, rămânea, în fond, un ermetic. După niște ani consumați împreună, Clotilda nu știa încă precis ce se petrece în capul lui. Dacă se petrecea ceva... Aparent, ducea existența unui motan superb care se îngrijește obsedant de toaleta lui, care se bucură de toate plăcerile vieții, mai puțin de un trup fraged de femeie, iar toate acestea îi erau suficiente ca să se simtă pe deplin fericit. Da, Clotilda știa ce spune, Băiatul avea extraordinara șansă de a fi un *perpetuum mobile* într-al nouălea cer, sfidând toate

teoriile despre „fericirea de moment“, cea *non stop* fiind imposibil de atins.

Uite însă că Patrick izbutea, fiecă zi fiind prilej de bucurie. Dintâi, adora să se îngrijească de trupul lui, toată dimineața fiind ocupată cu exerciții gimnastice de profesionist la sală, bazin, saună, ring, jogging, surfing sau sky, fără pretenția de a fi exhaustivi. După-amiază – siesta, seara – biliard sau un pocher, apoi cina prelungită la *Clopotei*.

Clotilda, care fusese soția unui avocat celebru, deosebit de energic, realiza că dacă ar fi fost tânără ar fi deranjat-o un program de parazit (etichetă a Luizei), dar în împrejurările date, situația îi convenea, ba chiar ea îi încuraja înclinațiile de pește trândav. Nu-i spunea direct „stai acasă, băiețel, dormi pe săturate, munca-i o năpastă, la ce să te înhami, dacă nu ești obligat“, dar nici nu-l împingea din spate – „du-te la oștire, pentru țară mori“ etc. Spre deosebire de alte femei care ar fi socotit că având o ocupație, aceasta i-ar fi abătut gândul de la alte femei, de la aventuri de orice fel, Clotilda știa că, mai presus de toate, stă „economicul“. Atâta vreme cât Patrick își păstra statutul de întreținut și nu avea un venit al lui, fiind astfel ușor de controlat și stăpânit, rămânea la mâna ei.

Și iar se părea că Băiatul nu-și dorea nimic altceva decât să toarcă la soare, instalat în poale drăgăstoase, tandre și calde, chiar dacă ofilite, exact ca ale Clotildei. Aceasta îl pusese la încercare, asmuțită de un drăcușor pervers și curios, sălășluind în fiecare femeie. Dăduse un anunț la ziar pentru postul de cofetar-șef al restaurantului. Se prezentaseră peste douăzeci de persoane, iar în competiție rămăseseră doar două: o fătucă nostimă foc, la vreo douăzeci și cinci de ani, o zgâtie drăcoasă, cu strungăreață și câțiva pistrii pe năsucul cârn, având în tolba un morman de diplome și premii, și un mustăcios

de patruzeci de ani care lucrase în laboratorul Athénée Palace. Vezi, Doamne, aflată în încurcătură, Clotilda ceruse părerea lui Patrick. Aparent indiferentă, dar pândindu-i cu ochi de șoim și inimă neliniștită reacția, Clotilda avusese prilejul să răsufle ușurată. Fără a sta măcar, pe gânduri, Patrick o sfătuisese să-l angajeze pe mustăcios. „E un lucru bine cunoscut că bărbații sunt cei mai mari maeștri în arta culinară: frații *Capșa* au făcut celebră cofetăria. Tinerele nemăritate sunt neserioase, nu știi niciodată la ce să te aștepti. Apoi, o experiență și o calificare la Athénée Palace nu înseamnă puțin lucru...“ Ceva îi era limpede Clotildei: gândurile Băiatului nu stăteau la femei, nu căuta, nici măcar instinctiv, aventuri. Dacă totuși se va întâmpla într-o bună zi ca inima să-i bată mai tare pentru vreo mândruță, aceasta ținea de o fatalitate pe care ea nu avea cum să o controleze.

În general, oamenii scormonesc atunci când intuiesc un mister sau simt ceva ce se dorește ascuns. Cu cât discreția și efortul subiectului de a-și camufla intimitatea, de a-și plasa existența într-un con de umbră e mai intens, cu atât curiozitatea celor din jur devine mai îndârjită. Contrar, cu cât dorim să fim mai „mediatizați“, să se discute mai mult despre persoana-și-faptele noastre, cu atât indiferența mahalalei devine mai pregnantă.

Se părea că Patrick nu are nimic de ascuns; își oferea viața pe tavă, tot ce făcea era la lumina zilei și perfect avuabil, plana printre semeni, evenimente, anotimpuri cu dezinvoltura și voioșia unui fluturaș. Astfel, după ce senzaționalul căsătoriei dintre cei doi se topi – câteva săptămâni de stupoare, comentarii aprinse și bârfă – cunoștințele se obișnuiră cu noul statut de cuplu al perechii Clotilda-Patrick. Intrară în agenda obișnuitului, și nimeni nu le mai acordase de-atunci vreo atenție specială.

Chiar și viața lui Patrick de dinainte părea clară ca lacrima. Era din Craiova și cam de pe la cincisprezece ani, când deja datele viitorului magnific, cu un succes nimicitor la dame, se prefigurau în mod evident, avusese numai o singură preocupare: „întâlnirea cu un pont baban!” Tradus, asta însemna descoperirea și cucerirea unei femei foarte bogate, dispusă să-i sponsorizeze un trai de *playboy*. Era singura, dar *sine qua non* condiție pe care o punea viitoarei soții, restul ca vârstă, look, prezență socială, instrucțiune fiindu-i absolut indiferente.

Cel puțin așa pretindea Dragoș Mateiescu, alt superb, vedeta de la *Teatrul Arlechino* și cel mai competent posibil biograf al lui Patrick. Încă din clase primare fusese coleg și prieten cu Patrick – pe atunci simplu, Petrică –, împărțiseră frățeste prima țigară, pe la treisprezece, paisprezece ani cunoscuseră dragostea în același stabiliment, iar la cînșpe, amândoi își definitivaseră deja planurile de viitor. Dragoș avea să se facă actor, Petrică – rentier.

Dragoș răsese, dar Petrică îi explicase punctual ceea ce devenise deja filosofia lui de viață:

– N-am nicio vocație pentru o viață de sclav à la nea Fane Anonimul. À la taică-meu de pildă, care vrea să-mi vâre modelul lui pe gât. Adică să-mi prăpădesc cei mai frumoși ani trăgând pentru o diplomă universitară, pe urmă, pe soare sau vijelie, să iobăgesc la un patron, pentru ca la patruzeci de ani să reușesc să am o locuință modestă, într-un cartier modest, o mașină mijlocie de la *second hand*, o nevastă de duzină, doi-trei mucoși imposibili, burtă și chelie.

– Munca, cea mai de seamă virtute a omului, nu-ți spune nimic? scandă ironic Dragoș.

– Nici cât un rahat de muscă! Aristocrații de odinioară, mă refer la ăia cu jabou și pene de struț la pălărie,

considerau munca o rușine, o umilință. Sunt întrutotul de acord.

– Te mulțumește ideea să treci prin viață în pași de dans, să nu lași nimic în urma ta?

– Nu fi ridicol! Taică-meu ce lasă? Crezi că-l bagă în *Larousse* sau măcar pe Internet pentru că a semnat, vreme de patruzeci de ani, condica la fabrica aia a lui de cârnați și conserve?

– Nu, hotărât, fusese de acord Dragoș, chestia-i cine te sponsorizează? Amicii tăi cu pene la pălărie de pe vremea muschetarilor aveau o agoniseală țeapănă, stăpâneau provincii întregi, comitate și ducate. Trăiască Neagu de istorie!

– N-ai mai auzit de întreținută? Dumnezeu mi-a dat fizic, menirea mea e să fericesc femeile, și chiar asta am de gând să fac. Cu vocație și aplicație! Chestiunea e să casc bine ochii la vistierie... Băi, Dragoș, oameni de-alde noi au fost născuți ca să aibă slugi, să obțină de la viață tot ce e mai bun, fără să miște un deget. Tu ai damblaua cu teatrul. În fine, ți-ai talentul în tine, altfel ai gândi la fel.

– Cred că nu te înșeli.

La astfel de tirade, domnul Ioan Sârbu, zis și cel Drept, tatăl lui Petrică, simțea literalmente că, de mânie, își pierde răsuflarea și graiul. Era un individ cam fără haz, genul strică-chef, dar eminamente onest. Fără abatere credincios nevastei, merita, neîndoielnic o medalie „Pentru virtute și credință”, iar munca pe brânci, îndârjită, chiar cu jertfe putea constitui *motto*-ul lui de viață. Așa fuseseră toți în familia lui de profesori și preoți din Ardeal, și se tot minuna cui s-o fi nimerit să-i semene Petrică! Se pare nevastă-sii, o femeie slăbuță și simpatcă foc, care preda limba franceză la un liceu din Craiova. Era organic subțire, fără nicio opreliște de ordin culinar, aparent de o mare fragilitate. Un atu pe care avea să-l speculeze toată viața, antrenându-se încă

de pe vremea când era școlărită. Privind-o, nimeni nu realiza că de fapt Fulguleț, cum i se spunea în unanimitate Gabrielei Sârbu, nu fusese bolnavă în viața ei, impresia de debilitate alungând orice bănuială de „fraudă”, impunând, din start și spontan, o suită de menajamente. „Sărăcuța de ea, e doar o găzișoară acolo, ferească Dumnezeu de un vânt mai vrăjmaș, că o și doboară!”

Se bucurase astfel de indulgența profesorilor, a familiei, și nu exista alt păcălit mai mare decât bărbatu-său, austerul Ioan Sârbu. Fulguleț avea extraordinarul talent de a da impresia că muncește pe rupte, fără preget, până la epuizarea firicelului ei de putere, fără să facă, de fapt, ceva. Trucul cel mai utilizat erau migrenele frecvente, când rămânea ținută între pernele patului cu o compresă impresionantă pe frunte, care o făcea să semene cu un iepure. În realitate, nu suferise niciodată de dureri de cap, dar perseverând încă din anii de liceu, reușise să inoculeze în mintea celor din jur această idee devenind astfel un fapt cert, evocat cu compătimire: „migrenele lui Fulguleț”. Când se întorcea de la serviciu, Ioan Sârbu găsea o femeie stoarsă de vlagă, dar care, totuși, cu ultimele puteri, izbutise să fiarbă o oală cu spaghetti. Urmau reproșurile tandre – de ce mă superi, nu trebuia să te miști din pat, ți-am spus că prepar eu dejunul etc. –, iar Fulguleț se lăsa dorlotată cu un aer de fecioară martiră. După ce bărbatu-său închidea cu infinite precauțiuni ușa, poruncindu-i să se odihnească, femeia scotea cartea de sub pernă, reluându-și lectura cu un suspin de adâncă suferință. Era o cititoare împătimită, și *show*-ul cu pricina constituia modalitatea cea mai sigură de a petrece o zi întreagă în pat, cu autorul preferat. În sinea ei, nu-l condamna pe Petru, băiatul de mic pășind a greieraș zglobiu și trândav. La urma urmei, dintotdeauna existaseră oameni care trudesesc și oameni care

consumă, dar o îngrijora nesiguranța situației lui. În România, structurile încă nu s-au așezat, împrejurările nu sunt propice unor averi colosale, bine consolidate... avându-i pe ruși în coastă, nu se știe niciodată...

Când Petru, devenit între timp Patrick, se căsătorii cu Clotilda (mai bătrână decât ea însăși cu peste zece ani), pe Fulguleț n-o deranja compromisul evident, târgul strident – *beefsteack* proaspăt, contra trai dulce pe banii moșnegei –, ci meschinăria mizei. Desigur că în parametrii epocii de tranzit, era o femeie bogată, dar nu într-atât să se sperie lumea. În sinea ei, lucru de mărturisit doar lui Petrică, își visa feciorul cazat într-una dintre ogrăzile occidentale prospere, cât mai departe de fostul bloc comunist. Doar acolo l-ar fi simțit în deplină siguranță, bineînțeles în măsura în care ne putem dirija destinul. Presimțea că fiu-său ar fi făcut față în cercurile cele mai simandicoase. Cu ochii lui profund albaștri, veșnic înstelați, cu părul rebel, cu dantura de cinema și râsul... era imposibil ca băiatul ăsta să râdă și, oricât de cătrănit ai fi fost, să nu ți se pară că viața e cel puțin acceptabilă. Pe urmă, cum cădeau hainele pe el... Ceva de vis! În smoking sau costum de sky, surfing ori călărie se mișca la fel de grațios, de natural, încât puteai chiar să pariezi că s-a născut pe undeva prin perimetrul Buckingham-ului. Nu era nici prost, lega cu ușurință o conversație facilă și grație unei certe vocații pentru limbile străine, „bavarda” cu șarm în franceză, engleză și italiană. La toate, maică-sa mai adăuga și distincția căci, deși emana prin toți porii virilitate, n-avea aerul de mitocan sau brută al marilor masculi ai ecranului mondial, și chiar gol pușcă, ai fi jurat că Patrick s-a născut cu stemă pe izmene.

Fulguleț nu era chioară, ba chiar cunoștea mai bine decât bărbatu-său care-și dezaproba fiul și îi urmărea evoluția cu ochi severi, defectele băiatului; era neserios,